

weer iets vroolijks en met een gebaar op de tafel: „laten we het grootburgermaal eer aan doen; dat het ons bekome.”

Zonder te spreken aten ze. Struwentius en Sander hadden zooveel te denken over wat de dag gebracht had, en Hermken had alle aandacht bij het eten.

Het was een eenvoudig maal, de zomerkost uit deze streken, kruidmoes met versche worst. Alles was deugdelijk, en het oude Wedgewood servies, crêmekleurig aardewerk met een blauw randje, gaf een groote bekoring aan alles. De geur van karnemelk en kruiden gaven iets genoeglijk-landelijks aan de meelkost; het deed denken aan grootmoeders linnenkast met lavendeltakjes.

De dalende zon schoot nog even in een kamerhoek, omvatte de buikige commode in een warmen glans, en poeierde goud op een bruinig-verkleurde wandschildering. Sander was het wonderlijk te moede. Tegenover hem was de Levantsche zeebaai met de havenstad, het landvolk en de herders en herderinnen op het voorplan, de galleischepen en barken op het water, en daar achter de subtiele horizon en de machtig oprijzende lucht. Hoe vaak had hij dit alles al gezien. Maar nooit had het hem zoo bekoord als nu, het was als een verhaal, een schoon verhaal waarin hij mee mocht doen, waarin ze nu met hun drieën meededen; alsof ze hun feestmaal genoten in een zorgeloos land van altijd zomer, van altijd bloemen en zon.

Ze aten zwijgend, de lepels tikten op het aardewerk, er hommelde een insect door de kamer, en buiten beurelden koeien om gemolken te worden.

In deze vredige stilte begon Struwentius te vertellen, over de kruidmoes, hoe lang geleden men dien kost al kende, alleen in deze streken, en ergens in Engeland en misschien in Denemarken. Hoe heerlijk de geur der oude kruiden, de kervel, kruizemunt en „broene bérend” was. En over het Wedgewood aardewerk, of ze wel wisten dat vroeger Wedgewood alles zelf keurde, en als er maar iets niet aan deugde, het zelf aan scherven sloeg. Zoo vertelde hij verder, alles van heel gewone dingen. Zijn stem klonk vol, als de klank van een bronzen klok, een glans lag over zijn nobel gelaat.

't Was Sander als hoorde hij heerlijke verhalen uit een oud boek, want in zijn hart was liefde voor den verteller.

Na den maaltijd, als Hermken weer naar den bongerd was gesukkeld, staken Struwentius en Sander een sigaar op. Wat lui en verzadigd van het eten zaten ze in de armstoelen en traag trokken ze aan hun sigaar. De rook zweefde door de kamer, langzaam, zooals gelukkige gedachten door hun hoofden.

Struwentius deed een oude tafelbel klingelen, en Dieneken kwam boven om af te nemen. In het rosse avondlicht was ze wonderlijk schoon als een vrouw uit de sagenwereld.

Sander keek gespannen; 't was alsof een droom uit zijn jongensjaren werkelijkheid was geworden.